

Pamatuj !

Hošťálková 15. 1. 2017

Písně: 637, 99, 168, 236, 686

Čtení z Písma: ev. Markovo 2, 1 - 12

Text kázání: Izaiáš 44, 21 - 22

Milí bratři a sestry,

na slovo „**pamatuj!**“ je v našem textu položen velký důraz; zní zde velmi naléhavě. Je to právě naše zapomnětlivost, která nám velmi znepríjemňuje život. Každý s ní máme své zkušenosti. A čím jsme starší, tím více se stává zapomnětlivost naším průvodcem života. Smiřujeme se s tím jen neradi, ale naše hlava již není schopna v sobě podržet všechno, co bychom do ní rádi uložili. Není harddiskem počítače, na kterém stačí jen ťuknout na tlačítko „uložit“ a naše informace se do něj jednoduše zapíše a uloží. Kdykoliv pak můžeme to uložené opět otevřít a pokračovat v práci.

S člověkem a jeho hlavou to tak jednoduché není. Výmluvy jsou zde zbytečné - ať je zapomnětlivost sebepochopitelnější, stejně jsme to my, kteří na ni doplácíme. Někdy v maličkostech, stojí nás zbytečný čas, kdy si lámeme hlavu nad tím, co jsme to vlastně chtěli a pak novou pochůzku; jindy může mít i docela vážné následky pro nás nebo pro druhé.

V biblické řeči však to slovíčko „**pamatuj!**“ míří ještě mnohem hlouběji, než v běžném užití. Chce se dostat až do té nejzákladnější roviny naší bytosti. Vždyť jde o prvotní a nejzákladnější skutečnost, která byla člověku oznámena. Co je touto skutečností? Bůh ti - člověče - nezůstává cizí a vzdálený. Sklonil se k tobě, oslovil tě, dotáhl své dílo spásy až do konce. Všechno se tím mění. A ty ses to dozvěděl, bylo ti to zvěstováno. Všechno, o co v této chvíli jde je: „**Pamatuj na to!**“ Ať se to z tebe nikdy nevytratí, ale navždy to v tobě již zůstane. Ať jsi v této radostné zvěsti - evangeliu - pevně zakotven. Vždyť zapomenout na toto základní znamená nechat se tragicky vykořenit z živné půdy, což nakonec vede k beznadějnému konci a zániku. Zapomeneš-li, mineš se s pravým smyslem svého života, mineš se nakonec se vším, co pro tebe Bůh z lásky připravil.

Máme tedy pamatovat a nikdy neztratit z mysli, co nám bylo v Bohu darováno a co s námi Bůh sám učinil. Prorok říká: „*Bůh tě vyvolil jako Jákoba a jako Izraele, zformoval tě jako svůj lid*“. Dal ti podobu, povolal tě za svého „**služebníka**“, vykoupil tě z cizích služeb, abys byl jeho vlastním.

Kdo chce být svobodným, to je - sám svůj, naprosto nezávislým na nikom a na ničem, toho takové poselství možná pobouří. Vždyť ideálem dnešního člověka nejspíš skutečně je: nikomu nepatřit, nikomu nesloužit, být zcela svobodnou bytostí. Je to představa lákavá. Na druhé straně ale vidíme, co sebou taková svoboda nese. Ještě nikdy v dějinách se člověk snad nesetkával s takovou mírou anarchie a zvláště, terorismu, všelijakého rozkladu, sebevražd, drogové závislosti a kdo ví čeho ještě, jako ve světě tomto, světě nešťastně pochopené osobní svobody. Je to svoboda, za kterou se velmi draze platí.

A přitom v tom oznámeném Božím nároku není vyhlášováno žádné otroctví. Zde se naopak vyhláší bezpečí. Kdo je Hospodinův má svou nezastupitelnou hodnotu; nepohybuje se v tomto světě jako ten, kterého nikdo nepotřebuje, jako člověk bezcenný a zapomenutý, který ve své nezávislosti nakonec není důležitý pro nikoho jiného než sobě samému. Jsme v rukou Toho, komu patříme. Jemu, našemu Pánu, na každém z nás záleží. Vydobyl si nás pro sebe a nenechá nás žádnému nepříteli, stojí při nás jako stráž, je naší ochranou. Této jistoty nás nemohou zbavit ani chvíle, kdy se nám věci daří, ani ty, ve kterých všelijak selháváme a troskotáme.

„Já jsem tě utvořil - u mne nebudeš zapomenut“, sděluje Bůh ústy proroka. Zvláštní souvislost - napomínáme se, nebo jsme napomínáni: **„Pamatuj!“** - a zároveň se nám dostává ujištění: **„U mne zapomenut nebudeš.“** Na mnoha místech nás takto náš Pán ujišťuje svou věrností. Vzpomeňme třeba na výrok: **„Kdyby matka zapomněla na své nemluvňátko, já na tebe nezapomenu“** (Iz 49,15). Apoštol Pavel vyzývá Timotea k věrnosti, ale hned jej také ujistí o věrnosti Boží, která věrnost lidskou naprosto převyšuje: **„Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe“** (2.Tm 2,13).

Právě to je základem zvěsti Písma i naší víry - jsme nesmazatelně zaneseni do Boží paměti. „Hle, vyryl jsem si tě do dlaní, tvé hrady mám před sebou stále“ (Iz 49,16). Proto se máme a smíme rozpomínat a stále si pamatovat; a jestliže nás bude naše paměť opouštět, znovu si to v paměti oživovat - patříme Jemu. V Boží paměti je to jednou provždy zapsáno a jeho paměť neselhává tak jako naše. Shromažďujeme-li se o nedělich kolem Jeho Slova, pak se děje právě toto: Do ne příliš slavné paměti naší, kterou se snaží ten Zlý neustále zpracovávat a různými způsoby z ní odstraňovat, vymazávat to podstatné, se stále znovu zapisuje ona nezpochybnitelná pravda - „Já jsem tě utvořil, jsi můj služebník, u mne nebudeš zapomenut.“

Možná se v nás však ozve otázka, která nás sevře: *„Není to právě náš hřích, který stojí v cestě onomu hlubokému vztahu a zakotvení v Bohu? Když se proviníme proti někomu z lidí, náš vztah je tím porušen a jen těžko se dává znovu do pořádku. Jak tomu je, když se proviníme proti Bohu? Není tím také rozvrácen vztah jeho lásky k nám? Platí ještě všechno to nadějně a krásné, co jsme si předtím směli povědět?“*

Bůh srovnává, ústy proroka, naši nevěru a mnohá přestoupení s **„mračnem“** a **„hustým oblakem“**. To pak znamená, že naše nevěra a hřích nás od něj opravdu odcizují; znemožňují přímou cestu, zatemňují v nás světlo Boží lásky. A přesto - jsou jen jako oblak a stín, bez trvalé a pevné podstaty. Světlo sice zakrývají, ale nemohou je odstranit. Světlu a jeho jasu pouze brání. Hospodin však říká: **„Já zaženu tvou nevěru jak mračno a jako oblak tvé hříchy. Před mou tváří zcela zmizí, protože nade mnou pány nejsou, naopak, já jsem Pánem nad nimi. Budoucnost patří mně, ne jim; a ne jen budoucnost, i přítomnost je moje, ne jejich.“** Toho ubožáka v evangeliu, o kterém jsme četli, spustili čtyři muži k Ježíšovým nohám a očekávali, že mu daruje fyzické zdraví a postaví jej na nohy. Ale první, co Ježíš udělá je, že zažene a rozptýlí - celou situaci zatemňující - mračno: **„Synu, odpouštějí se ti hříchy“**, řekne; a světlo Boží lásky se na tomto místě opět rozzáří v plné síle a slávě.

„Pamatuj na to - že jsi můj služebník. Já jsem tě utvořil, jsi můj služebník, nebudeš u mne zapomenut.“ Nejsi mým služebníkem proto, že ses k tomu svobodně rozhodl ty sám a že sis mne ty vybral za Pána v konkurenci jiných pánů, kteří se o tebe ucházeli též. V takovém případě bys těžko dosáhl jistoty v otázkách: Co když ses mylil, co když jsi volil špatně; anebo předčasně a ten pravý pán teprve

přijde? Ne, nemusíš opírat svou touhu po jistotě o vlastní nedokonalé a nespolehlivé rozhodnutí. Tvá jistota je v tom, že jsem si tě povolal já, ano, „*já jsem z tebe utvořil svého služebníka*“. Moje, Boží láska předchází každou tvou volbu. Ty ses rozhodl pro mne, protože že já jsem se dávno před jakýmkoliv tvým rozhodnutím rozhodl pro tebe. „*Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce*“ (J 15,16).

A tak tedy „*navrať se ke mně, já jsem tě vykoupil*“. Vše může začít znovu; právě tak, jak jsme o tom slyšeli v evangeliu - omilostněný hříšník vstane a opět se postaví na nohy, které mu byly dány k tomu, aby se jimi pohyboval. Všechno je znovu v naprostém pořádku, v souladu s tím, co Bůh zamýšlel a tvořil na samém počátku, kdy „*bylo všechno velmi dobré*“.

Jenže uprostřed tohoto krásného výhledu se nás může opět zmocnit pochybnost. Vždyť ty své nové začátky dobře známe! Máme za sebou až příliš mnoho zkušeností se svými novými odhodláními a rozhodnutími! Omilostněný stojí zase na startu, ale jak to s ním bude dopadat na dráze? Nebude znovu klopýtat, dřít se, klesat a opět selhávat? Kde je vlastně záruka, že to neskončí stejně jako dříve? O co opřít svou naději; že ten nový závod úspěšně dobehneme až do cíle, kde na nás čeká „*koruna spravedlnosti, kterou nám dá Pán*“ (2.Tm. 4,8)?

A právě tehdy nás náš Pán ujišťuje: „*Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Neboj se, já budu s tebou*“ (Iz 43,1.5). „*Neboj se, už nejsi odkázán na sebe a vlastní síly, a tak odsouzen prohrávat kvůli vlastním slabostem. Už je všechno vyřízeno, můj Syn za tebe zaplatil potřebnou plnou cenu. Byl ukřižován, ale vstal z mrtvých, sedí po mé pravici a bdí nad tebou. Běžíš, usilovně chvátáš k cíli - On tě však již uchopil svým Duchem a nese tě svou předivnou mocí. Nikdo a nic tě už nemůže vyrvat z jeho ruky.*“ Vždyť: „*Nic nás nedokáže odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“

Amen.